

La setmana de Carles Puigdemont

L'expresident encadenarà la presentació del llibre en primera persona sobre el pas per Palau i la fundació de JxCat amb la candidatura a les eleccions en l'horitzó

Carles Puigdemont, en un acte de campanya de JxCat. | JxCat

Carles Puigdemont, tot i residir a Bèlgica des de finals d'octubre del 2017, no ha acabat de marxar mai. La seva influència ha estat notable en les decisions que s'han pres els últims anys, començant per la tria del seu successor, Quim Torra, i acabant pel disseny -turbulent- de Junts per Catalunya (JxCat) com a partit polític. El nou espai, hereu de la candidatura amb la qual es va imposar a ERC a les eleccions celebrades sota l'influx del 155, es funda dissabte vinent al voltant de la figura de Puigdemont, que també publica -dijous- les memòries sobre el temps que va passar a Palau com a president. Tot plegat amb l'horitzó de la candidatura als propers comicis, una possibilitat que amplis sectors de JxCat ja donen per feta fins al punt que l'únic debat és sobre qui l'acompanyarà.

L'expresident, hàbil en el regat curt i amb una capacitat ressenyable per sacsejar el tauler i saber-s'hi adaptar, explicarà a *M'explico. De la investidura a l'exili* (La Campana) els viaranys d'una legislatura que va desembocar en el referèndum i la declaració d'independència. Poc es devia pensar l'exili acabaria sent el seu destí quan, a principis de gener del 2016 i en ple bloqueig sobre la investidura d'Artur Mas -vetat per la CUP, reforçada amb deu diputats a les eleccions plebiscitàries del 27 de setembre de l'any anterior-, van arrencar els moviments per situar-lo a la Generalitat i salvar la legislatura.

Una nit de la mateixa setmana que ja es donava per fet que s'optaria per anar de nou a eleccions, Puigdemont va rebre tres trucades pràcticament consecutives: Raül Romeva -cap de llista de Junts pel Sí, l'artefacte electoral de CDC, ERC i independents que s'havia imposat sense

majoria absoluta a les urnes-, David Madí -conseller àulic de Mas en tots aquests anys, malgrat haver deixat la política activa del 2010- i Jordi Sànchez, que en aquell moment era el president de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) i havia estat peça clau a l'hora de pressionar perquè Junts pel Sí fos una realitat.

Ara Sànchez comparteix trajecte amb Puigdemont com a home fort de JxCat, una formació que naixerà dissabte com a partit després d'haver iniciat la seva trajectòria com a coalició entre el PDECat i CDC a les eleccions del desembre del 2017. L'expresident de l'ANC -l'únic dels dirigents empresonats que no ha escrit cap llibre des de Lledoners, potser perquè la seva biografia política encara ha de viure els episodis més rellevants- és qui ha portat el dia a dia de les negociacions amb el PDECat per evitar la trencadissa, però per ara la situació no s'ha resolt. Després del dia 25, això sí, les dues parts preveuen mantenir obertes les converses. Encara més després que s'hagi decidit allargar fins al 3 d'octubre el congrés fundacional de JxCat.

Dins del partit hereu de CDC, la figura de Puigdemont genera consens en clau de lideratge, però no tant pel que fa a les formes. En la retina dels dirigents més moderats hi ha dos episodis que s'hi mantenen vius, i els dos tenen a veure amb l'amenaça d'estripar el carnet si no es complien els seus designis. El primer va ser el juliol del 2018, quan va forçar l'adeu de Marta Pascal, i el segon el març de l'any passat, amb les llistes al Congrés dels Diputats -amb Laura Borràs com a protagonista- i a les municipals -amb Elsa Artadi com a dona forta a Barcelona-. Discussions que han estat el preludi d'una relació enverinada que entra en una nova etapa amb la fundació de JxCat.

Es tracta d'un partit construït al voltant de la figura de l'expresident, que ha sumat el suport dels presos -Josep Rull, Jordi Turull i Joaquim Forn, a banda de Sànchez-, dels exiliats -Lluís Puig i Toni Comín, amb qui va compartir Govern tot i que representant, en aquell moment, partits diferents-, càrrecs electes, càrrecs institucionals -l'oficialitat de Palau sempre s'ha acabat sumant a les apostes guanyadores de Puigdemont- i també els més independents. La fórmula, que ha funcionat quan la discussió de les eleccions es basava en el procés o el xoc amb l'Estat -el 21-D i les europees, per exemple-, no se n'ha sortit tant en clau municipal o bé al Congrés dels Diputats, sempre per sota d'ERC.

Els argumentaris interns de JxCat defensen la "confrontació", de la mateixa manera que ho va fer Puigdemont en el llibre *Reunim-nos. Reflexions sobre el retorn a la unitat* (La Campana), en el qual proposava la creació d'un estat major de l'independentisme que fes possible recuperar la unitat estratègica. Una unitat que s'ha anat esquerdant també per blocs, tenint en compte que en el partit en el qual encara milita, el PDECat, existeix un sector gens menyspreable -i que inclou barons municipals- que veu amb recel basar els propers comicis en un xoc amb l'Estat en plena crisi del coronavirus.

En certa manera, el debat existent a JxCat, al marge de la retòrica que acompanyarà el moment fundacional del nou partit, no ha variat des dels últims mesos, i es mou en les coordenades de la gestió i el legitimisme. Una fórmula que, si es trasllada a les eleccions, tot indica que tindrà forma de tàndem entre un candidat efectiu a la presidència -guanya punts Jordi Puigneró, però bé que qui té més entrada a les bases és Borràs, a qui afecta la situació judicial al Suprem- que acompanyarà Puigdemont. La decisió final no està presa, precisen dirigents que hi tenen contacte diari, però n'hi ha que són especialment taxatius: "No tindrà alternativa a ser candidat". Puigdemont, en qualsevol cas, serà el ganxo electoral.

L'opció compta amb suports rellevants, tant des de Lledoners -Rull va defensar-la en una entrevista a **NacióDigital**- com des del grup de fidels que l'acompanyen des del 21-D, en la línia del que ha defensat Artadi. El debat sobre el número dos porta implícita una divergència entre Torra i Puigdemont, en la mesura que el president aposta per Borràs -voler fer eleccions a l'octubre també s'explica, en part, perquè el Suprem encara no l'hauria inhabilitat-, però Puigdemont s'inclina més per Puigneró, tot i que el nom de Joan Canadell, president de la

Cambrà de Comerç, sobrevola l'escena.

El botó electoral, tècnicament, el té Torra, que el 17 de setembre afronta una cita decisiva al Suprem sobre la seva inhabilitació. No haver convocat eleccions abans de ser inhabilitat pot fer entrar en un període d'incertesa la Generalitat, tot i que signar el decret a mitjans d'agost -data límit per fer els comicis a principis d'octubre- en plena amenaça de confinament domiciliari arreu del país genera dubtes raonables. El president sempre ha dit que no les convocaria fins que no estigués "encarrilada" la sortida de la crisi sanitària, que ara repunta amb contagis disparats i transmissió comunitària. Les mesures més estrictes continuen picant a la porta.

La figura de Puigdemont es mantindrà inalterable camí dels comicis. La roda de premsa de dilluns al costat del periodista que l'ha ajudat a fer les memòries -Xevi Xirgo, director d'*El Punt Avui*-, la posada a la venda del llibre -dijous 23 de juliol, data del nou Sant Jordi ajornat per l'evolució de la pandèmia- i el congrés fundacional de JxCat així ho testimonien. L'expresident no ha acabat de marxar mai i manté la influència intacta: ho demostra l'alineació estratègica dels presos amb ell, tot i les discrepàncies sobre els lideratges a promoure en aquesta nova etapa de l'espai nacionalista, o bé l'assemblea telemàtica que li va brindar el control de la marca Junts per Catalunya. Camí de les eleccions, siguin quan siguin, Puigdemont continua al centre del tauler.